

ONDINE

Uuno Klami

Northern Lights · Cheremissian Fantasy · Kalevala Suite

Samuli Peltonen, cello

Helsinki Philharmonic Orchestra · John Storgårds

Uuno Klami (1900–1961)

1	Northern Lights, Op. 38 (1946)	18'49
	Fantasy for orchestra	
	Cheremissian Fantasy, Op. 19 (1931)	13'27
	for violoncello and orchestra	
2	I. Lento, molto tranquillo	6'59
3	II. Presto con bravura	6'28
	Samuli Peltonen, cello	
	Kalevala Suite, Op. 23 (1943)	32'56
	Five tone pictures for large orchestra	
4	I. The Creation of the Earth	7'16
5	II. The Sprout of Spring	5'09
6	III. Terhenniemi	7'06
7	IV. Cradle Song for Lemminkäinen	5'49
8	V. The Forging of the Sampo	7'25
		[65'25]

Helsinki Philharmonic Orchestra
John Storgårds, conductor

Uuno Klami (1900–1961) is one of the most successful and original composers in the history of Finnish music. He was born into a family of merchants and seafarers in Virolahti, on the south coast of Finland near the eastern border, and studied music at the Helsinki Music Institute intermittently between 1915 and 1924 (where his composition teacher was Erkki Melartin), in Paris in 1924–1925 (where he met Florent Schmitt and perhaps Ravel), and in Vienna in 1928–1929 (where he studied with Hans Gál). Two years before his death, Klami attained the most distinguished post in Finnish music, being appointed the composer member of the Academy of Finland.

Before Finland became independent in 1917, Klami's birthplace Virolahti was within the sphere of influence of St Petersburg, a multicultural metropolis. The Klamis sailed international waters and had many stories to tell of foreign lands, as a result of which Uuno Klami adopted an educated and broad-minded world view despite his relatively humble origins. Having been brought up in a cosmopolitan environment, he would later view the National Romantic idealization of the common people with a certain reserve.

Klami is known as one of Finland's finest orchestral composers. His skill in this medium derived from his familiarity with and further development of the French/Russian style of orchestration. His writing also incorporated humorous and sometimes anti-Romantic

features; these, however, are not represented on the present CD.

The multitude of materials that Klami employed in his youthful works – Spanish folk music, jazz and pentatonic melodies with a Chinese feel – reflect a mental makeup that is easiest described as cosmopolitan. The elements of Finnish folk music that appear in his provocative yet successful *Karelian Rhapsody* (1927) constitute simply one musical strand among many. The strangely atmospheric *Cheremissian Fantasy* (1931) for cello and orchestra represented a new idiom and an artistic departure. Poetic though it is, it harks back to the primitivism of the early 20th century, the genre most famously represented by Stravinsky's *Le Sacre du printemps*, a work that Klami much admired.

The self-confessed instigator of the *Cheremissian Fantasy* was A.O. Väisänen, a scholar of Finno-Ugric folk music who later became Professor of Musicology at the University of Helsinki. He claimed that he gave Klami two transcriptions of folk tunes from the Cheremis (today known as the Mari), a people distantly related to the Finns who live in the northern reaches of the Volga River, and that the composer accepted these as material for the *Fantasy*.

Be that as it may, there are no direct quotes from Cheremissian folk music to be found in the work. However, the gentle pentatonic melody in regularly shaped phrases played

by the cello after the orchestral introduction is probably derived from the original source. Klami's poetic sensibility and instrumental sense led him to broaden the range and length of the phrasing of the folk tune and to alter its note durations to give it flexibility. The second basic element in the piece is a magically tinted motif characterized by repeated tones. It is the key element in the virtuoso concluding section that begins without a break. The *Cheremissian Fantasy* is one of Klami's most characterful and solid works, and one of the gems in the Finnish cello repertoire.

After Klami had completed his studies, his composition career came under the auspices of Robert Kajanus, a key player on the Finnish musical scene. Kajanus was Chief Conductor of the Helsinki Philharmonic Orchestra and perhaps more than anyone else responsible for building a musical culture for the newly independent nation. It was Kajanus who proposed that Klami should write a composition based on the Finnish national epic, the *Kalevala*. The idea was that it would be an advantage for modern music to score a victory "on the old fields of glory", as he explained.

Could Klami have refused such an offer? The Helsinki Philharmonic was at that time the only professional full-sized symphony orchestra in Finland. Learning how to write for a large orchestra and developing the expressive potential of the medium was a passion for Klami, and he had a natural inclination for it.

No wonder that he was interested in Kajanus's proposal – but the world of the *Kalevala* proved to be difficult to enter for the *enfant terrible* of Finnish music.

Klami wanted to find an approach to the *Kalevala* that would differ from the music of Sibelius, who he felt had "reigned supreme in the domain". He began to work on a 'Kalevala oratorio', then on a "staged work with narrator and corps de ballet" which in one version had no fewer than 18 tableaux. The first version of the *Kalevala Suite*, with four movements, was premiered in 1933, conducted by Kajanus's successor Georg Schnéevoigt. This was originally to have included the scherzo *Lemminkäisen seikkailut Saarella* (The Adventures of Lemminkäinen on the Island of Saari, 1934), in which Klami mocked the Romantic *Kalevala* tradition like only an iconoclast moulded by 1920s Paris could.

Years later, when the world had changed and after Klami had come home from the war in February 1942, he began to rework the *Kalevala Suite*. As the war continued and as Sibelius continued to maintain the 'silence of Järvenpää', Finland was badly in need of a boost to its spiritual values. Klami replaced the Lemminkäinen piece with a new movement, *Terhenniemi*; times had changed, and the provocative features of many of his early works had disappeared. The *Kalevala Suite* attained its final form in 1943, while the war was still going on, and Toivo Haapanen conducted

its triumphant premiere in Helsinki. Critics hailed the piece as a landmark not only in the composer's output but in Finnish music as a whole. The conception of Klami as the most significant Finnish composer of his generation was strengthened.

While Sibelius often approached the world of the *Kalevala* through its characters, Klami's masterpiece has been described as an orchestral fresco. The cold cosmic vision in *Maan synty* (The Creation of the Earth) evolves from a primordial void into a brilliant celebration of the creation of the planet, and the immediately following *Kevään oras* (The Sprout of Spring) is a gentle image of nature. The scherzo, *Terhenniemi*, is replete with the sounds of nature and the bliss of a sunny summer day. None of the movements in the suite depict characters from the *Kalevala*; even the austere and melancholy fourth movement is not named after Lemminkäinen's Mother but is entitled *Kehtolaulu Lemminkäiselle* (Cradle Song for Lemminkäinen). Not until the last movement, *Sammon taonta* (The Forging of the Sampo), does Klami turn to ancient Finnish *runo* tunes, conveying to the listener a sense of national effort. Erik Tawaststjerna has described the progression in the five movements of the suite as "the coalescing of a spirit from original twilight to physical action".

The *Kalevala Suite* has served well as a vehicle for orchestras and virtuoso conductors to

display their prowess, and it has with justification been included as a showpiece for Finnish music on many foreign tours of the Helsinki Philharmonic.

The Second World War represented a turning point in European art music: after all, the exaltation of national values had led the world into disaster. In the post-war world, composing became a lonely pursuit, and this led many Finnish composers to study the compositional approach of Schoenberg and his school. At the same time, Klami continued to develop his modernizing style on a tonally oriented basis. Motifs for the orchestral fantasy *Revontulet* (Northern Lights) can be found in a sketch book dating from the war years. In one of his catalogues, Klami entered the year 1946 for this piece, but in another context he reported that the work took two and a half years to write. In any case, it is one of the first of Klami's post-war works. The voice of this former iconoclast and cosmopolitan had never been as individual as here, nor his musical structure as compelling.

Revontulet betrays a profound mustering of personal and artistic resources, yet it casts the resigned tones of the Second Symphony (1945) in a more poetic light. Here, Klami employs all of the dextrous yet elegant orchestral style that he inherited from Berlioz, Chabrier, Rimsky-Korsakov, Ravel and Stravinsky. He was, in fact, progressing towards a type of French-influenced Modernism

unique in Finland, as can also be seen in the music for his unfinished ballet *Pyörteitä* (Whirls).

Many of the critics writing of the premiere of *Revontulet*, which took place in 1948, paused to consider the relationship between the title and the music. It seems to have been something of a disappointment that the music was not as illustrative as the title promised. Klami said in an interview that he considered this to be his best work, and added: "The northern lights can be much more than a superficial play of colours in the sky. They can be an expression of the infinite loneliness of the human spirit."

Helena Tyrväinen

President of the Uuno Klami Society, Helsinki

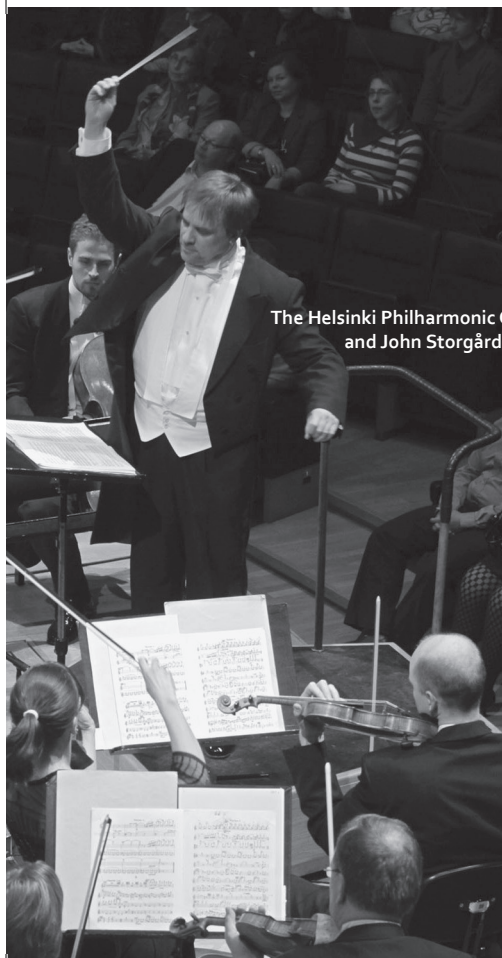
Translation: Jaakko Mäntyjärvi

Finnish cellist **Samuli Pelttonen** (b. 1981) has pursued a rising career ever since he won the first International Krzysztof Penderecki Cello Competition in Kraków, Poland, in 2008. In 2006, he won the national Turku Cello Competition and joined the cello section of the Helsinki Philharmonic Orchestra, which has accompanied him in a number of soloist performances. Samuli Pelttonen has appeared with major Finnish orchestras and given solo and chamber music recitals throughout Europe and in China. He is completing his studies with Arto Noras at the Sibelius Academy in Helsinki and has further taken part in masterclasses given by Fred Sherry, Torleif Thedéen, Tsuyoshi Tsutsumi, Martti Rousi, Marko Ylönen, and Franz Helmerson. Samuli Pelttonen plays a cello made by Giovanni Grancino in 1698, kindly lent to him by the Pohjola Bank Art Foundation.

Samuli Peltonen

The Helsinki Philharmonic Orchestra
and John Storgårds

The **Helsinki Philharmonic Orchestra**, the oldest professional symphony orchestra in the Nordic countries, was founded as the Helsinki Orchestral Society by the young Robert Kajanus, its first Chief Conductor, in 1882. Well known today for its tradition of performing Sibelius, it premiered many of Sibelius's major works, often with the composer himself conducting. The orchestra undertook its first foreign tour to the Universal Exposition in Paris in 1900 and since then has visited most European countries, in addition to visiting the USA and Japan, both on four occasions. The orchestra's current Chief Conductor John Storgårds assumed his position in 2008, having previously served as Principal Guest Conductor from 2003.

The Helsinki Philharmonic Orchestra and Ondine have maintained a long-standing exclusive partnership involving for example an edition of the complete Sibelius symphonies under the direction of Leif Segerstam (ODE 1075-2Q).

www.helsinkiphilharmonicorchestra.fi

John Storgårds is one of the most versatile and respected Finnish musicians of his generation. He has become one of today's leading performers and champions of new and rarely heard works, alongside more familiar repertoire. In autumn 2008, Storgårds became

Chief Conductor of the Helsinki Philharmonic Orchestra. He additionally holds the title of Artistic Director of the Chamber Orchestra of Lapland since 1996. Between 2006 to 2009, he served as Chief Conductor of the Tampere Philharmonic Orchestra. Storgårds has regular guest engagements with the BBC Symphony Orchestra and has also worked with the Gothenburg Symphony, the Finnish, Swedish and Frankfurt Radio Symphony Orchestras, Danish National Symphony Orchestra, Stuttgart Philharmonic Orchestra, MDR Leipzig Orchestra, and the Ensemble Intercontemporain. Further afield, Storgårds has conducted the Sydney, Melbourne, and New Zealand Symphonies, Australian Chamber Orchestra, and the St Paul Chamber Orchestra.

After starting a career as a world-class violinist, John Storgårds returned to the Sibelius Academy from 1993–97 to study conducting with Jorma Panula and Eri Klas. His recordings for Ondine include works by John Corigliano, Haflíði Hallgrímsson, Pehr Henrik Nordgren, Andrzej Panufnik, Kaija Saariaho, and Pēteris Vasks (Cannes Classical Disc of the Year Award 2004 for the Violin Concerto 'Distant Light'). In 2002, he received the Finnish State Prize for Music.

www.johnstorgards.com

Uuno Klami (1900–1961) kuuluu menestyneimpiin ja ominaisimpiin suomalaisiin säveltäjiin. Hän syntyi kauppias- ja merenkävijäsukuun Suomen etelärannikon itäisellä Virolahdella ja harjoitti opintoja Helsingin Musiikkiopistossa keskeytyksin 1915–24 (sävellyksenopettaja Erkki Melartin), Pariisissa 1924–25 (tuttavuus Florent Schmittin ja ehkä Ravelin kanssa) sekä Wienissä 1928–29 (opintoja Hans Gáljin johdolla). Klami ylsi Suomen musiikkielämän arvostetuimmalle paikalle, kun hänet valittiin kaksi vuotta ennen kuolemaansa ammattikuntansa edustajaksi Suomen Akatemiaan.

Ennen Suomen itsenäistymistä Uuno Klamin synnyinseutu Virolahti liittyi monikulttuurisen suurkaupungin, Pietarin vaikutuspiiriin. Klami purjehtivat kansainvälisillä vesillä ja tunsivat tarinoita vieraista maista. Uuno Klami ammensi valistuneisuutta ja avarakatseisuutta suhteellisen vaatimattomasta perhetaustastaan. Kasvuympäristö jätti hänen maailmankuvaansa kosmopoliittisen leiman. Säveltäjä suhtautui aina varautuneesti kansallisromanttiseen kansan idealisointiin.

Klami tunnetaan suomalaisen säveltaiteen merkittävimpiin kuuluvana orkesteritaiturina. Taiturilliset musiikilliset kuvauskeinonsa hän loi ranskalais-venäläisen orkesterinäkemysten persoonallisena kehittäjänä. Tällä CD:llä hänen tuotantoonsa myös sisältyvät henkeväen humoristiset, joskus antiromanttiset korostukset eivät ole edustettuna.

Klamin nuoruudenaikaisten sävellysten moninainen materiaali – espanjalainen kansanmusiikki, jazz ja kiinalainen pentatoniikka – kertoo henkisistä sidoksista, joita voidaan kuvata yhdellä sanalla kosmopoliittisiksi. Suomalaiset kansanmusiikkipiirteet, joita kuullaan provokatiivisessa menestysteoksessa *Karjalaisessa rapsodiassa* (1927), ovat yksi värikäs juonne muiden joukossa. Oudon tunnelmallinen *Tšeremissiläinen fantasia* sellolle ja orkesterille vuodelta 1931 merkitsi säveltäjälle uutta kuvauspiiriä ja taiteellista aluevaltausta. Teos liittyy runollisella tavallaan 1900-luvun alun primitivistiseen taidevirtaukseen, jonka tunnetuin edustaja musiikin alalla on Klamin ihailema Stravinskyn *Le Sacre du printemps*.

Fantasian alkusäyksen antajaksi on ilmoittautunut suomalais-ugrilaisen kansanmusiikin tutkija, myöhempi Helsingin yliopiston musiikkitieteen professori A.O. Väisänen. Hän antoi Klamille nuotinoksina kaksi Volga-joen pohjoisalueella elävän suomensukuisen tšeremissikansan (marien) kansansävelmää. Hänen mukaansa säveltäjä hyväksyi ne fantasiansa aiheiksi.

Suoria sitaatteja tšeremissiläisestä kansanmusiikista fantasiasta on turha etsiä. Sellon lempeä, säännöllisistä säkeistä koostuva pentatoninen laulu orkesterijohdannon jälkeen lienee kuitenkin syntynyt alkuperäisen aiheen pohjalla. Runollinen eläytyminen ja soittimellinen vaisto johdattivat Klamin laajentamaan

kansansävelmän säkeiden ambitusta ja kestoa ja vaihtelevin sävelkeston notkistamaan sen kaarrosta. Seuraava, maagissävyyinen aihe, jolle säveltoistot ovat luonteenomaisia, on toinen peruselementti. Sen varaan rakentuu ilman osien välistä taukoa käynnistytvä virtuoosinen loppujakso. *Tšeremissiläinen fantasia* on säveltäjänsä luonteikkaimpia ja ehyimpiä teoksia ja kuuluu suomalaisen selkokirjallisuuden helmiin.

Opintovuosien jälkeen Klamin säveltäjäntyö joutui Robert Kajanuksen, Suomen musiikkielämän mahtavan tahdinnäyttäjän vaikutuspiiriin. Helsingin kaupunginorkesterin ylikapellimestarin harteilla enemmän kuin ehkä kenenkään muun lepäsi vastuu itsenäisen Suomen kansallisen musiikkikulttuurin rakentamisesta. Nyt Kajanus ehdotti Klamille teoksen säveltämistä Suomen kansalliseepos *Kalevalan* aihepiiristä. Olisi eduksi modernin musiikin asemalle, jos se kykenisi saavuttamaan voiton ”vanhoilla kunni-an kentillä”, hän perusteli.

Olisiko Klami kääntänyt selkänsä kultaiselle tahtipuikolle? Helsingin kaupunginorkesteri oli Suomen ainoa ammattimainen, täysimittainen sinfoniaorkesteri. Klamille itselleen suuren virtuoosiorkesterin keinovarojen haltuunotto ja kehittäminen oli luontumus ja intohimo. Ei ole yllättävää, että hän kiinnostui ehdotuksesta. *Kalevalan* maailma ei kuitenkaan antautunut helposti Suomen säveltaiteen *enfant terriblelle*.

Klami etsi lähtökohtaa, joka poikkeaisi Kalevala-sävellystä hänen mielestään ”yksinvaltiaan tavoin hallinneen” Sibeliuksen näke-

myksestä. Työn alla oli ”Kalevala-oratorio”, välillä 18 kuvaelmasta koostuva ”näyttämöteos esilukijoineen ja kuoroballetteineen”. Vuonna 1933 sai kantaesityksen *Kalevala-sarjan* neliosainen ensi versio Kajanuksen seuraajan, Georg Schnéevoigtin johdolla. Sen yhteyteen aiotussa, romanttiselle Kalevala-perinteelle ilkkuvassa scherzossa *Lemminkäisen seikkailut Saaressa* (1934) erottuu Pariisiin 1920-luvun muovaaman kuvainkaatajan käden jälki.

Vuosia myöhemmin, helmikuussa 1942 tapahtuneen sodasta kotiuttamisensa jälkeen ja uudessa maailmanhistoriallisessa tilanteessa, Klami ryhtyi *Kalevala-sarjan* muokkaukseen. Sodan ja Sibeliuksen ”Järvenpään hiljaisuuden” jatkuessa Suomi tarvitsi muutoksen henkisten arvojen kantovoimasta. Uusi osa *Terhenniemi* korvasi *Lemminkäisen seikkailut*; Klamin monien varhaisteosten provokatiivisuus pyyhkiytyi muuttuneiden aikojen myötä pois. Sotavuonna 1943 *Kalevala-sarja* sai lopullisen viisiosaisen muotonsa ja Toivo Haapasen Helsingissä johtaman voitokkaan kantaesityksen. Kriitikot arvioivat tilaisuuden merkkitapaukseksi paitsi tekijälle itselleen myös Suomen säveltaiteelle. Käsitys Klamista ikäpolvensa merkittävimpana suomalaisena säveltäjänä lujittui.

Siinä missä Sibelius eläytyi usein *Kalevalan* maailmaan sen henkilöiden kautta, Klamin mestariteosta on luonnehdittu orkesterifreskoksi. Kylmä kosminen näky *Maan synty* huipentuu alkutyhjiydestä planeetan loistavaksi

syntyyjuhlaksi, siihen saumattomasti liittyvä *Kevään oras* on hellä luonnonkuva. Scherzo *Terhenniemi* väreilee luonnonäänten yltäkyläisyyttä ja aurinkoisen kesäpäivän onnea. Yksikään Klamin osista ei kuvaa *Kalevalan* henkilöitä; eleettömän surumielinen neljäs osakaana ei ole nimeltään ”Lemminkäisen äiti” vaan *Kehtolaulu Lemminkäiselle*. Vasta viimeisessä osassa *Sammon taonta* Klami käyttää suomalaisia muinaisia runolauluaiheita luoden niistä kansallisen rakennustyön kuvan. Erik Tawaststjernan sanoin viidestä osasta kuvastuu ”erään hengen hahmottuminen metafyyisistä alkuhämärästä aktiiviseen toimintaan”.

Kalevala-sarja on sallinut monien orkesterien ja virtuosikapellimestareiden loistaa parhaiden kykyjensä täydessä mitassa. Se on edustanut itseoikeutetusti suomalaisista säveltäjästä myös monilla HKO:n ulkomaankiertueilla.

Toinen maailmansota toi eurooppalaisen taidemusiikin käännekohtaan, kun kansallisten arvojen korottaminen kaiken muun yläpuolelle oli johtanut maailmankatastrofin. Sodan jälkeen alkoi säveltäjien yksinäinen kilvoittelu, mikä johti pian suomalaiset musiikin luojat tutkimaan tarkoin Schönbergin koulun sävellysratkaisuja. Samaan aikaan Klami jatkoi modernisoituvan tyylinsä kehittämistä tonaalisuuteen perustuvan ajattelun pohjalta. Orkesterifantasia *Revontulet* aiheita sisältyy Uno Klamin sodanaikaiseen luonnoskirjaan. Säveltäjä merkitsi yhteen teosluetteloonsa

valmistusvuodeksi 1946, mutta kertoi toisaalla sävellystyön kestäneen kaksi ja puoli vuotta. Teos kuuluu näin Klamin ensimmäisiin sodanjälkeisiin töihin. Aiemman kuvainkääntäjän ja kosmopolitiin säveltäjänäni on siinä yksilöllisimmillään ja vakavimmillaan, muotoilu voimakkaimmillaan.

Teoksessa voidaan aavistaa syvältä kouraisevaa henkilökohtaisten ja taiteellisten voimavarojen kokoamista, mutta runollinen ilmaisu valtaa alaa toisen sinfonian (1945) resignoituneilta sävyiltä. Klami on keskittänyt näkemyksensä palvelukseen koko Berliozista, Chabrierista, Rimski-Korsakovista, Ravelista ja Stravinskysta juontuvan, virtuoosisen mutta hienostuneen orkesterikulttuurinsa. Hän eteni kohti suomalaisittain ainutlaatuista, ranskalaisittain inspiroitunutta modernismiaan, joka tunnetaan myös *Pyörteitä*-balettimusiikista.

Kantaesityksen (1948) kritikoista useampi pysähtyi pohtimaan teosotikon ja musiikin suhdetta. Tuntuu herättäneen jonkinlaisen pettymyksen, kun otsikon lupaamaa maalauksellisuutta ei saatukaan kuulla. Klami sanoi haastattelijalle, että kyseessä oli hänen paras sävellyksensä, ja kommentoi: ”Revontulet voivat olla paljon enemmän kuin pelkkää pinnallista valon leikkiä taivaalla. Ne voivat olla ilmaus ihmishengen pohjattomasta yksinäisyydestä.”

Helena Tyrväinen

Uno Klami -seuran puheenjohtaja

Sellisti **Samuli Peltonen** (b. 1981) on ollut nousujohteisella uralla voitettuaan ensimmäisen kansainvälisen Krzysztof Penderecki -sellokilpailun Krakovassa vuonna 2008. Vuonna 2006 hän voitti Turun sellokilpailun ja liittyi Helsingin kaupunginorkesteriin. Hän on myös esiintynyt solistina HKO:n kanssa useaan otteeseen. Samuli Peltonen on esiintynyt johtavien suomalaisten orkesterien kanssa ja pitänyt soolo- ja kamarimusiikkikonsertteja eri puolilla Eurooppaa sekä Kiinassa. Hän jatkaa edelleen opintojaan Arto Noraksen johdolla Sibelius-Akatemiassa ja on myös osallistunut mestarikursseille, joita ovat pitäneet Fred Sherry, Torleif Thedéen, Tsuyoshi Tsutsumi, Martti Rousi, Marko Ylönen ja Franz Helmerson. Samuli Peltonen soitin on Giovanni Grancinon rakentama sello vuodelta 1698, joka on lainassa Pohjola Pankin Taidesäätiöltä.

Helsingin kaupunginorkesteri on Pohjoismaiden vanhin ammattimainen sinfoniaorkesteri. Sen alkuituna oli Robert Kajanuksen vuonna 1882 perustama Helsingin orkesteriyhdistys. Tuolloin 26-vuotias Kajanus oli orkesterin ylikapellimestarina viisi vuosikymmentä ja kehitti sen täysimittaiseksi sinfoniaorkesteriksi. Orkesteri tunnetaan erityisesti vahvasta Sibelius-traditiostaan, ja säveltäjä itse johti useiden teostensa kantaesitykset. Vuoden 1900 Pariisin maailmannäyttelyyn suuntautuneesta debyyttikiertueesta alkaen orkesteri on vierailut säännöllisesti ulkomailla, esiintyen

useimmissa Euroopan maissa ja mm. neljästi sekä Yhdysvalloissa että Japanissa. Viulistikapellimestari John Storgårds on toiminut orkesterin päävierailijana syksystä 2003 ja aloitti nelivuotiskautensa HKO:n 12. ylikapellimestarina syksyllä 2008.

Helsingin kaupunginorkesteri levyttää yksinoikeudella Ondine-yhtiölle; tämän pitkäaikaisen yhteistyön tuloksia on mm. Sibeliuksen sinfonioiden kokonaislevytys Leif Segerstamin johdolla (ODE 1075-2 Q).

www.helsinginkaupunginorkesteri.fi

John Storgårds on sukupolvensa monipuolimpia ja arvostetuimpia suomalaisia muusikoja. Hän on erityisesti kunnostautunut uuden ja harvemmin kuullun musiikin esittäjänä kantaohjelmiston ohella. Syksyllä 2008 hänestä tuli Helsingin kaupunginorkesterin ylikapellimestari. Hän on ollut Lapin kamariorkesterin taiteellinen johtaja vuodesta 1996. Tampereen kaupunginorkesterin ylikapellimestari hän oli vuosina 2006–2009. Hän vierailee säännöllisesti BBC:n sinfoniaorkesterin kapellimestarina, ja hänen johtamiaan orkestereita ovat myös olleet Göteborgin sinfoniaorkesteri, Suomen, Ruotsin ja Frankfurtin radion sinfoniaorkesterit, Tanskan kansallinen sinfoniaorkesteri, Stuttgartin filharmonikot, MDR:n orkesteri Leipzigiissä sekä Ensemble Intercontemporain. Storgårds on myös johtanut Sydneyn,

Melbournen ja Uuden Seelannin sinfoniaorkestereita, Australian kamariorkesteria ja St Paul -kamariorkesteria.

John Storgårds aloitti uransa maailmanluokan viulistina mutta palasi Sibelius-Akatemiaan opiskelemaan orkesterinjohtoa Jorma Panulan ja Eri Klasin johdolla vuosina 1993–1997. Hänen Ondinelle tekemiensä levytysten säveltäjänimiä ovat olleet John Corigliano, Hafliði Hallgrímsson, Pehr Henrik Nordgren, Andrzej Panufnik, Kaija Saariaho ja Pēteris Vasks (jonka viulukonserton 'Dis-tant Light' levytys sai vuoden klassisen levyn palkinnon Cannes'issa vuonna 2004). Vuonna 2002 Storgårds vastaanotti Suomessa musiikin valtionpalkinnon.

www.johnstorgards.com

Publishers: Uuno Klami Society (1), Fennica Gehrman

Recordings: Helsinki, Finlandia Hall, 30 January, 2 February & 11 September (2–3) 2009

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Seppo Siirala

Recording Engineer: Enno Mäemets

© 2010 Ondine Inc., Helsinki

© 2010 Ondine Inc., Helsinki

Booklet Editor: Jean-Christophe Hausmann

Cover Painting: Nicholas Roerich (1874–1974),

Bridge of Glory, 1923. Tempera on Canvas. By kind permission of the Nicholas Roerich Museum, New York.

Photo of John Storgårds and the Helsinki Philharmonic

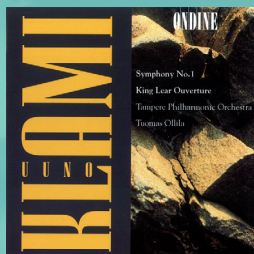
Orchestra: Heikki Tuuli (pp. 8–9)

Design: Antti Metsäranta

e-mail online@ondine.fi

www.ondine.net

This recording was produced with support from the Finnish Performing Music Promotion Centre (ESEK) and the Foundation for the Promotion of Finnish Music (LUSES).

Uuno Klami on Ondine:

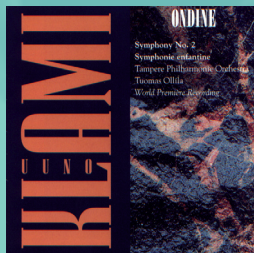
ODE 854-2

Symphony No. 1 · King Lear Overture

Tampere Philharmonic Orchestra · Tuomas Ollila-Hannikainen

"A welcome, well-performed and recorded release!"

American Record Guide Jul-Aug 1996

ODE 858-2

Symphony No. 2 · Symphonie enfantine

Tampere Philharmonic Orchestra · Tuomas Ollila-Hannikainen

"The Second Symphony is no doubt the most ambitious and imposing purely orchestral score of Klami's later years, and it is a pleasure to welcome this premiere recording (...)"

Fanfare Nov-Dec 1996

ODE 859-2

The Adventures of Lemminkäinen on the Island of Saari · The Cobblers on the Heath · Karelian Rhapsody · The Karelian Market Place · The Visit to Vipunen*

*Petri Lindroos (baritone) · Polytech Male Choir
Finnish Radio Symphony Orchestra · Sakari Oramo

"The playing abounds in energy that is charged and discharged to the rhythm of Klami's vigorous music. A major disc."

Risto Nordell, Finnish Music Quarterly, 4/1995

More information www.ondine.net